

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1052/2013**z dnia 22 października 2013 r.****ustanawiające europejski system nadzorowania granic (EUROSUR)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. d),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ustanowienie europejskiego systemu nadzorowania granic („EUROSUR”) jest konieczne, aby usprawnić wymianę informacji i współpracę operacyjną między organami krajowymi państw członkowskich, a także z Europejską Agencją Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej utworzoną na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 2007/2004 ⁽²⁾, („agencja”). EUROSUR będzie zapewniał tym organom i agencji infrastrukturę i narzędzia niezbędne do poprawy ich znajomości sytuacji oraz zdolności reagowania na zewnętrznych granicach państw członkowskich Unii („granice zewnętrzne”) do celów wykrywania i zwalczania nielegalnej imigracji i przestępczości transgranicznej oraz zapobiegania im i przyczynia się do gwarantowania ochrony i do ratowania życia migrantów.
- (2) Używanie do transportu małych i nienadających się do żeglugi morskiej łodzi sprawiło, że liczba migrantów, którzy utonęli w pobliżu morskich południowych granic zewnętrznych, gwałtownie wzrosła. EUROSUR powinien zdecydowanie poprawić operacyjną i techniczną zdolność agencji i państw członkowskich do namierzania takich małych łodzi oraz do zwiększenia możliwości

reagowania państw członkowskich, przyczyniając się tym samym do zmniejszenia liczby ofiar śmiertelnych wśród migrantów.

- (3) W niniejszym rozporządzeniu uznaje się, że szlakami migracyjnymi przemieszczają się także osoby wymagające ochrony międzynarodowej.
- (4) Aby usprawnić wymianę informacji i współpracę do celów ochrony granic między państwami członkowskimi a agencją, państwa członkowskie powinny utworzyć krajowe ośrodki koordynacji. Do właściwego funkcjonowania EUROSUR-u konieczna jest współpraca wszystkich organów krajowych odpowiedzialnych za ochronę granicy zewnętrznej na mocy prawa krajowego za pośrednictwem krajowych ośrodków koordynacji.
- (5) Niniejsze rozporządzenie nie powinno utrudniać państwom członkowskim powierzania swoim krajowym ośrodkom koordynacji zadań związanych również z koordynowaniem wymiany informacji i współpracy w zakresie ochrony granic powietrznych oraz z odprawą w przejściach granicznych.
- (6) Agencja powinna usprawnić wymianę informacji i współpracę z innymi organami, biurami i agencjami unijnymi, takimi jak Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego i Centrum Satelitarne Unii Europejskiej, aby jak najlepiej wykorzystywać informacje, zdolności i systemy już dostępne na szczeblu europejskim, np. europejski program monitorowania Ziemi.
- (7) Niniejsze rozporządzenie stanowi część europejskiego modelu zintegrowanego zarządzania granicami zewnętrznymi oraz strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej. EUROSUR przyczyni się również do rozwoju wspólnego mechanizmu wymiany informacji (CISE) do celów nadzoru nad obszarami morskimi Unii, zapewniając szersze ramy znajomości sytuacji na morzu dzięki wymianie informacji między organami publicznymi we wszystkich sektorach w Unii.
- (8) Aby zagwarantować, że informacje objęte EUROSUR-em są możliwie kompletne i aktualne, w szczególności w odniesieniu do sytuacji w państwach trzecich, agencja powinna współpracować z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych. W tym celu delegatury i biura Unii powinny dostarczać wszelkich informacji, które mogą mieć znaczenie dla EUROSUR-u.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 października 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 22 października 2013 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 z dnia 26 października 2004 r. ustanawiające Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. L 349 z 25.11.2004, s. 1).

- (9) Agencja powinna zapewniać niezbędną pomoc w opracowywaniu i wdrażaniu EUROSUR - u, a w stosownych przypadkach – w opracowywaniu CISE, w tym współdziałania systemów – w szczególności ustanawiając, utrzymując i koordynując ramy EUROSUR.
- (10) Agencji należy zapewnić odpowiednie zasoby finansowe i ludzkie, aby należycie wypełniała dodatkowe zadania, które jej powierzono na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (11) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i zasad uznanych w art. 2 i 6 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności poszanowania godności ludzkiej, prawa do życia, zakazu tortur i niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karaniami, zakazu handlu ludźmi, prawa do wolności i bezpieczeństwa osobistego, prawa do ochrony danych osobowych, prawa do dostępu do dokumentów, prawa do azylu, i ochrony w przypadkach usunięcia z terytorium państwa i wydalenia, zasady non-refoulement, niedyskryminacji ani praw dziecka. Niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane przez państwa członkowskie i agencję zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (12) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2007/2004 urzędnik ds. praw podstawowych i Forum Konsultacyjne, ustanowione na mocy tego rozporządzenia, powinni mieć dostęp do wszystkich informacji dotyczących poszanowania praw podstawowych w odniesieniu do wszystkich działań agencji w ramach EUROSUR-u.
- (13) Wymiana danych osobowych w europejskim obrazie sytuacji i we wspólnym przedgranicznym obrazie sytuacji powinna stanowić wyjątek. Powinna się ona odbywać zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa krajowego i unijnego oraz z odpowiednimi wymogami w zakresie ochrony danych. Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ oraz decyzja ramowa Rady 2008/977/WSiSW ⁽³⁾ mają zastosowanie w przypadkach, w których bardziej szczegółowe instrumenty, takie jak rozporządzenie (WE) nr 2007/2004, nie zapewniają pełnej ochrony danych.
- (14) Aby rozszerzanie geograficznego zakresu EUROSUR-u przebiegało stopniowo, należy nałożyć obowiązek wyznaczenia i prowadzenia krajowych ośrodków koordynacji w dwóch kolejnych etapach: najpierw na państwa członkowskie, których granice stanowią południowe i wschodnie granice zewnętrzne, a w drugim etapie na pozostałe państwa członkowskie.
- (15) Niniejsze rozporządzenie zawiera przepisy o współpracy z sąsiadującymi państwami trzecimi, gdyż należyce ustrukturyzowana i stała wymiana informacji oraz współpraca z tymi państwami, w szczególności w regionie Morza Śródziemnego, są kluczowymi warunkami dla osiągnięcia celów EUROSUR-u. Konieczne jest, by wszelka wymiana informacji i wszelka współpraca między państwami członkowskimi i sąsiadującymi państwami trzecimi odbywała się w pełnej zgodności z prawami podstawowymi, a w szczególności z zasadą non-refoulement.
- (16) Niniejsze rozporządzenie zawiera przepisy o możliwości prowadzenia bliskiej współpracy z Irlandią i Zjednoczonym Królestwem, co może przyczynić się do lepszego osiągnięcia celów EUROSUR-u.
- (17) Wprowadzając niniejsze rozporządzenie w życie, agencja i państwa członkowskie powinny jak najlepiej wykorzystywać – na poziomie unijnym i krajowym – istniejące zdolności w zakresie zasobów ludzkich i wyposażenia technicznego.
- (18) Komisja powinna regularnie oceniać wyniki wprowadzania w życie niniejszego rozporządzenia, aby stwierdzić, w jakim zakresie osiągnięto cele EUROSUR-u.
- (19) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana, ani go nie stosuje. Ponieważ niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 tego protokołu Dania podejmuje w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego rozporządzenia decyzję, czy dokona jego transpozycji do swojego prawa krajowego.
- (20) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady
-
- ⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001 z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).
- ⁽³⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych (Dz.U. L 350 z 30.12.2008, s. 60).

2000/365/WE⁽¹⁾; Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu, nie jest nim związane ani go nie stosuje.

(21) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE⁽²⁾ Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związana ani go nie stosuje.

(22) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽³⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji Rady 1999/437/WE⁽⁴⁾. Norwegia powinna utworzyć krajowy ośrodek koordynacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, od dnia 2 grudnia 2013 r.

(23) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽⁵⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE⁽⁶⁾.

(24) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską,

Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽⁷⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE⁽⁸⁾.

(25) Wprowadzanie niniejszego rozporządzenia w życie nie wpływa na podział kompetencji między Unią a państwami członkowskimi ani na zobowiązania państw członkowskich wynikające z Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu, Międzynarodowej konwencji o poszukiwaniu i ratownictwie morskim, Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej i uzupełniającego ją Protokołu przeciwko przemytowi migrantów drogą lądową, morską i powietrzną, Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz innych właściwych instrumentów międzynarodowych.

(26) Wprowadzenie niniejszego rozporządzenia w życie nie wpływa na rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 562/2006⁽⁹⁾ ani na zasady dotyczące ochrony zewnętrznych granic morskich w kontekście współpracy operacyjnej koordynowanej przez agencję.

(27) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie EUROSUR-u, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający jedynie przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki tego działania możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotycząca wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁽⁸⁾ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 1).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólne ramy wymiany informacji i współpracy między państwami członkowskimi a agencją, służące poprawie znajomości sytuacji i zwiększeniu zdolności reagowania na granicach zewnętrznych państw członkowskich Unii („granice zewnętrzne”) do celów wykrywania i zwalczania nielegalnej imigracji i przestępczości transgranicznej oraz zapobiegania im, a także przyczyniania się do zapewnienia ochrony i ratowania życia migrantów („EUROSUR”).

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do ochrony lądowych i morskich granic zewnętrznych, w tym monitorowania, wykrywania, identyfikowania, śledzenia, przechwytywania osób nielegalnie przekraczających granicę oraz zapobiegania temu zjawisku, do celów wykrywania i zwalczania nielegalnej imigracji i przestępczości transgranicznej oraz zapobiegania im, a także przyczyniania się do zapewnienia ochrony i ratowania życia migrantów.

2. Niniejsze rozporządzenie może także mieć zastosowanie do ochrony granic powietrznych oraz kontroli w przejściach granicznych, jeśli państwa członkowskie dobrowolnie przekażą do EUROSUR informacje z tego zakresu.

3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do żadnych środków prawnych ani administracyjnych zastosowanych w sytuacji, gdy odpowiedzialne organy jednego z państw członkowskich przechwyciły transgraniczną działalność przestępczą lub przypadki nielegalnego przekroczenia granic zewnętrznych.

4. Stosując przepisy niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie i agencja respektują prawa podstawowe, w szczególności zasadę non-refoulement i zasadę poszanowania godności człowieka oraz wymogi w zakresie ochrony danych. Traktują one priorytetowo kwestie związane ze szczególnymi potrzebami dzieci, małoletnich bez opieki, ofiar handlu ludźmi, osób wymagających pilnej pomocy medycznej, osób wymagających ochrony międzynarodowej, osób znajdujących się w niebezpieczeństwie na morzu oraz innych osób w szczególnie trudnej sytuacji.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „agencja” oznacza Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej utworzoną na mocy rozporządzenia (WE) nr 2007/2004;
- b) „znajomość sytuacji” oznacza zdolność monitorowania, wykrywania, identyfikowania, śledzenia i rozumienia nielegalnej działalności transgranicznej pozwalającą znaleźć uzasadnione powody zastosowania środków reakcji na podstawie łączenia nowych informacji z aktualną wiedzą oraz umożliwiającą zmniejszenie liczby ofiar śmiertelnych wśród migrantów na zewnętrznych granicach, wzdłuż tych granic lub w ich pobliżu;
- c) „zdolność reagowania” oznacza zdolność przeprowadzania działań mających na celu zwalczanie nielegalnej działalności transgranicznej na zewnętrznych granicach, wzdłuż tych granic lub w ich pobliżu, w tym środki i harmonogramy pozwalające właściwie reagować;
- d) „obraz sytuacji” oznacza interfejs graficzny służący przedstawieniu w czasie zbliżonym do rzeczywistego danych oraz informacji pochodzących od różnych organów, z różnych czujników, platform oraz innych źródeł, które to informacje są wymieniane kanałami komunikacyjnymi i informacyjnymi z innymi organami w celu uzyskania znajomości sytuacji i wspierania zdolności reagowania na granicach zewnętrznych oraz w strefie przedgranicznej;
- e) „przestępczość transgraniczna” oznacza wszelką poważną działalność przestępczą o charakterze transgranicznym, prowadzoną na granicach zewnętrznych, wzdłuż tych granic lub w ich pobliżu;
- f) „odcinek granicy zewnętrznej” oznacza całość lub część zewnętrznej granicy lądowej lub morskiej państwa członkowskiego określonej w prawie krajowym lub wskazanej przez krajowy ośrodek koordynacji lub dowolny inny właściwy organ krajowy;
- g) „strefa przedgraniczna” oznacza obszar geograficzny poza granicami zewnętrznymi;
- h) „sytuacja kryzysowa” oznacza każdą naturalną lub spowodowaną działalnością człowieka katastrofę, wypadek, kryzys humanitarny lub polityczny, lub każdą inną poważną sytuację, która wystąpiła na granicach zewnętrznych, wzdłuż tych granic lub w ich pobliżu, która może mieć istotny wpływ na kontrolę granic zewnętrznych;
- i) „zdarzenie” oznacza sytuację związaną z nielegalną imigracją, przestępczością transgraniczną lub zagrożeniem życia migrantów na granicach zewnętrznych, wzdłuż tych granic lub w ich pobliżu.

TYTUŁ II

RAMY

ROZDZIAŁ I

Elementy

Artykuł 4

Ramy EUROSUR-u

1. Do celów wymiany informacji i współpracy w dziedzinie ochrony granic i z uwzględnieniem istniejących mechanizmów wymiany informacji i współpracy państwa członkowskie i agencja korzystają z ram EUROSUR-u, składających się z następujących elementów:

- a) krajowych ośrodków koordynacji;
- b) krajowych obrazów sytuacji;
- c) sieci komunikacyjnej;
- d) europejskiego obrazu sytuacji;
- e) wspólnego przedgranicznego obrazu sytuacji;
- f) wspólnego stosowania narzędzi nadzoru.

2. Krajowe ośrodki koordynacji dostarczają agencji za pośrednictwem sieci komunikacyjnej wszystkie informacje pochodzące z krajowych obrazów sytuacji, które są niezbędne do utworzenia i utrzymania europejskiego obrazu sytuacji oraz wspólnego przedgranicznego obrazu sytuacji.

3. Za pośrednictwem sieci komunikacyjnej agencja zapewnia krajowym ośrodkom koordynacji nieograniczony dostęp do europejskiego obrazu sytuacji oraz do wspólnego przedgranicznego obrazu sytuacji.

4. Elementy wymienione w ust. 1 tworzy się i utrzymuje zgodnie z zasadami określonymi w załączniku.

Artykuł 5

Krajowy ośrodek koordynacji

1. Każde państwo członkowskie wyznacza, prowadzi i utrzymuje krajowy ośrodek koordynacji, które służy koordynacji i wymianie informacji między wszystkimi organami prowadzącymi działania w zakresie ochrony granic zewnętrznych na poziomie krajowym, a także z pozostałymi krajowymi ośrodkami koordynacji oraz z agencją. Każde państwo członkowskie

powiadamia Komisję o utworzeniu swojego krajowego ośrodka koordynacji, a następnie Komisja przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim i agencji.

2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 17 i w ramach EUROSUR-u krajowy ośrodek koordynacji stanowi pojedynczy punkt kontaktowy służący wymianie informacji i współpracy z innymi krajowymi ośrodkami koordynacji i z agencją.

3. Krajowy ośrodek koordynacji:

- a) zapewnia terminową wymianę informacji i terminową współpracę między wszystkimi organami krajowymi odpowiedzialnymi za ochronę granic zewnętrznych oraz z innymi krajowymi ośrodkami koordynacji i z agencją;
- b) zapewnia terminową wymianę informacji z działającymi na poziomie krajowym organami zajmującymi się poszukiwaniem i ratownictwem, organami ścigania oraz organami właściwymi w sprawach imigracji i azylu;
- c) przyczynia się do skutecznego i efektywnego zarządzania zasobami i personelem;
- d) tworzy i utrzymuje krajowy obraz sytuacji zgodnie z art. 9;
- e) wspiera planowanie i wdrażanie krajowych działań w zakresie ochrony granicy;
- f) koordynuje krajowy system nadzorowania granicy zgodnie z prawem krajowym;
- g) uczestniczy w regularnej ocenie skutków krajowych działań w zakresie ochrony granicy do celów niniejszego rozporządzenia;
- h) koordynuje środki operacyjne z pozostałymi państwami członkowskimi, bez uszczerbku dla kompetencji agencji i państw członkowskich.

4. Krajowy ośrodek koordynacji działa dwadzieścia cztery godziny na dobę przez siedem dni w tygodniu.

Artykuł 6

Agencja

1. Agencja:

- a) tworzy i utrzymuje sieć komunikacyjną w ramach EUROSUR-u zgodnie z art. 7;

- b) tworzy i utrzymuje europejski obraz sytuacji zgodnie z art. 10;
- c) tworzy i utrzymuje wspólny przedgraniczny obraz sytuacji zgodnie z art. 11;
- d) koordynuje wspólne stosowanie narzędzi nadzoru zgodnie z art. 12.

2. Do celów ust. 1 agencja działa dwadzieścia cztery godziny na dobę przez siedem dni w tygodniu.

Artykuł 7

Sieć komunikacyjna

1. Agencja tworzy i utrzymuje sieć komunikacyjną w celu zapewnienia łączności i narzędzi analitycznych oraz umożliwienia wymiany informacji szczególnie chronionych nieobjętych klauzulą tajności oraz informacji niejawnych między krajowymi ośrodkami koordynacji w sposób bezpieczny i w czasie zbliżonym do rzeczywistego. Sieć działa dwadzieścia cztery godziny na dobę przez siedem dni w tygodniu i umożliwia:

- a) dwustronną i wielostronną wymianę informacji w czasie zbliżonym do rzeczywistego;
- b) organizowanie konferencji audio i wideo;
- c) bezpieczne postępowanie z informacjami szczególnie chronionymi nieobjętymi klauzulą tajności oraz przechowywanie, przekazywanie i przetwarzanie takich informacji;
- d) bezpieczne postępowanie z informacjami niejawnymi UE objętymi klauzulą tajności do poziomu RESTREINT UE/EU RESTRICTED lub do poziomu objętego równoważną krajową klauzulą tajności oraz przechowywanie, przekazywanie i przetwarzanie takich informacji przy zapewnieniu postępowania z informacjami niejawnymi, ich przechowywania, przekazywania i przetwarzania w ramach odrębnej i należyście akredytowanej części sieci komunikacyjnej.

2. Agencja zapewnia pomoc techniczną i gwarantuje interoperacyjność sieci komunikacyjnej z każdym innym stosownym systemem teleinformatycznym, którym zarządza.

3. Agencja wymienia, przetwarza i przechowuje informacje szczególnie chronione nieobjęte klauzulą tajności i informacje niejawne w sieci komunikacyjnej zgodnie z art. 11d rozporządzenia (WE) nr 2007/2004.

4. Krajowe ośrodki koordynacji wymieniają, przetwarzają i przechowują informacje szczególnie chronione nieobjęte klauzulą tajności i informacje niejawne w sieci komunikacyjnej

zgodnie z zasadami i standardami, które odpowiadają przepisom ustanowionym w regulaminie wewnętrznym Komisji ⁽¹⁾.

5. Organy, agencje i inne instytucje państw członkowskich korzystające z sieci komunikacyjnej zapewniają przestrzeganie zasad i standardów bezpieczeństwa odpowiadających stosowanym przez agencję w zakresie postępowania z informacjami niejawnymi.

ROZDZIAŁ II

Znajomość sytuacji

Artykuł 8

Obrazy sytuacji

1. Krajowe obrazy sytuacji, europejski obraz sytuacji oraz wspólny przedgraniczny obraz sytuacji opracowuje się poprzez gromadzenie, ocenianie, zestawianie, analizowanie, interpretowanie, generowanie, wizualizowanie i rozpowszechnianie informacji.

2. Obrazy, o których mowa w ust. 1, składają się z następujących warstw:

- a) warstwa zdarzeniowa;
- b) warstwa operacyjna;
- c) warstwa analityczna.

Artykuł 9

Krajowy obraz sytuacji

1. Krajowy ośrodek koordynacji tworzy i utrzymuje krajowy obraz sytuacji, aby dostarczyć wszystkim organom odpowiedzialnym na poziomie krajowym za kontrolę, a w szczególności ochronę granic zewnętrznych, skutecznych, dokładnych i aktualnych informacji.

2. Na krajowy obraz sytuacji składają się informacje pochodzące z następujących źródeł:

- a) krajowy system nadzorowania granicy, zgodnie z prawem krajowym;
- b) stacjonarne i ruchome czujniki obsługiwane przez krajowe organy odpowiedzialne za ochronę granic zewnętrznych;
- c) patrole chroniące granice oraz inne misje obserwacyjne;
- d) lokalne i regionalne ośrodki koordynacji oraz ośrodki koordynacji innego rodzaju;

⁽¹⁾ Dz.U. L 308 z 8.12.2000, s. 26.

- e) inne odpowiednie organy i systemy krajowe, obejmujące oficerów łącznikowych, ośrodki operacyjne i punkty kontaktowe;
- f) agencja;
- g) krajowe ośrodki koordynacji w innych państwach członkowskich;
- h) organy państw trzecich, na podstawie umów dwu- lub wielostronnych lub w ramach sieci regionalnych, o których mowa w art. 20;
- i) systemy zgłaszania statków morskich zgodnie z określającymi je odpowiednimi podstawami prawnymi;
- j) inne odpowiednie organizacje europejskie i międzynarodowe;
- k) inne źródła.

3. Na warstwę zdarzeniową krajowego obrazu sytuacji składają się następujące podwarstwy:

- a) podwarstwa „nielegalne przekraczanie granicy” uwzględniająca informacje – udostępniane krajowemu ośrodkowi koordynacji – o zdarzeniach związanych z zagrożeniem życia migrantów;
- b) podwarstwa „przestępczość transgraniczna”;
- c) podwarstwa „sytuacje kryzysowe”;
- d) podwarstwa „pozostałe zdarzenia”, który zawiera informacje na temat niezidentyfikowanych i wzbudzających podejrzenia pojazdów, statków morskich oraz innych jednostek i osób obecnych na granicach zewnętrznych danego państwa członkowskiego, wzdłuż tych granic lub w ich pobliżu, a także informacje na temat wszelkich innych zdarzeń, które mogą mieć istotny wpływ na kontrolę granic zewnętrznych;

4. Krajowy ośrodek koordynacji przypisuje każdemu zdarzeniu w warstwie zdarzeniowej krajowego obrazu sytuacji jeden orientacyjny poziom ryzyka, który można określić jako „niski”, „średni” lub „wysoki”. Wszystkie zdarzenia udostępnia się agencji.

5. Na warstwę operacyjną krajowego obrazu sytuacji składają się następujące podwarstwy:

- a) podwarstwa „środki własne, w tym środki wojskowe wspierające wykonywanie zadań z zakresu egzekwowania prawa, i obszary operacji”, która zawiera informacje na temat pozycji, statusu i rodzaju środków własnych oraz zaangażowanych organów. Jeżeli chodzi o środki wojskowe wspierające wykonywanie zadań z zakresu egzekwowania prawa,

krajowy ośrodek koordynacji może podjąć decyzję – na wniosek organu krajowego odpowiedzialnego za takie środki – o ograniczeniu dostępu do takich informacji zgodnie z zasadą ograniczonego dostępu;

- b) podwarstwa „informacje o środowisku”, która zawiera lub umożliwia dostęp do informacji na temat terenu i warunków pogodowych na granicach zewnętrznych danego państwa członkowskiego.

6. Informacjom na temat środków własnych objętym warstwą operacyjną nadaje się klauzulę tajności RESTREINT UE/EU RESTRICTED.

7. Na warstwę analityczną krajowego obrazu sytuacji składają się następujące podwarstwy:

- a) podwarstwa „informacje”, która zawiera informacje na temat kluczowych zmian i wskaźników istotnych dla celów niniejszego rozporządzenia;
- b) podwarstwa „analizy”, która zawiera materiały analityczne, tendencje w zakresie oceny ryzyka, regionalne monitoringi, obserwacje na temat regionu oraz informacyjne informacje sygnałowe istotne dla celów niniejszego rozporządzenia;
- c) podwarstwa „dane operacyjne”, który zawiera przeanalizowane informacje istotne dla celów niniejszego rozporządzenia i w szczególności dla przypisania poziomów ryzyka odcinkom granicy zewnętrznej;
- d) podwarstwa „obrazy i dane geograficzne”, która zawiera obrazy referencyjne, mapy kontekstowe, oceny przeanalizowanych informacji oraz analizy zmian (obrazy uzyskane w ramach monitorowania Ziemi), a także informacje na temat wykrytych zmian, informacje geograficzne oraz mapy przenikalności granic zewnętrznych.

8. Informacje objęte warstwą analityczną oraz informacje o środowisku objęte warstwą operacyjną krajowego obrazu sytuacji mogą być oparte na informacjach przedstawionych w europejskim obrazie sytuacji oraz we wspólnym przedgranicznym obrazie sytuacji.

9. Krajowe ośrodki koordynacji w sąsiadujących państwach członkowskich udostępniają sobie nawzajem, bezpośrednio i w czasie zbliżonym do rzeczywistego, obraz sytuacji sąsiadujących odcinków granicy zewnętrznej zawierający informacje dotyczące:

- a) zdarzeń i innych istotnych elementów objętych warstwą zdarzeniową;
- b) taktycznych analiz ryzyka objętych warstwą analityczną.

10. Krajowe ośrodki koordynacji w sąsiadujących państwach członkowskich mogą udostępniać sobie nawzajem, bezpośrednio i w czasie zbliżonym do rzeczywistego, obraz sytuacji sąsiadujących odcinków granicy zewnętrznej zawierający informacje dotyczące pozycji, statusu i rodzaju środków własnych działających na sąsiadujących odcinkach granicy zewnętrznej, zawarte w warstwie operacyjnej.

Artykuł 10

Europejski obraz sytuacji

1. Agencja tworzy i utrzymuje europejski obraz sytuacji, aby dostarczyć krajowym ośrodkom koordynacji skutecznych, dokładnych i aktualnych informacji i analiz.

2. Na europejski obraz sytuacji składają się informacje pochodzące z następujących źródeł:

- a) krajowe obrazy sytuacji, w zakresie wymaganym w niniejszym artykule;
- b) agencja;
- c) Komisja, przekazująca strategiczne informacje na temat kontroli granicznej, w tym na temat niedociągnięć w przeprowadzaniu kontroli na granicach zewnętrznych;
- d) delegatury i biura Unii;
- e) inne odpowiednie organy, biura i agencje Unii oraz organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 18;
- f) inne źródła.

3. Warstwa zdarzeniowa europejskiego obrazu sytuacji zawiera informacje dotyczące:

- a) zdarzeń i innych elementów objętych warstwą zdarzeniową krajowego obrazu sytuacji;
- b) zdarzeń i innych elementów objętych wspólnym przedgranicznym obrazem sytuacji;
- c) zdarzeń w obszarze operacyjnym wspólnych działań, projektu pilotażowego lub szybkiej interwencji koordynowanych przez agencję.

4. W europejskim obrazie sytuacji agencja uwzględnia poziom ryzyka przypisany określone zdarzeniu w krajowym obrazie sytuacji przez krajowy ośrodek koordynacji.

5. Na warstwę operacyjną europejskiego obrazu sytuacji składają się następujące podwarstwy:

- a) podwarstwa „środki własne”, która zawiera informacje na temat pozycji, czasu, statusu i rodzaju środków zaangażo-

wanych we wspólne operacje, projekty pilotażowe lub szybkie interwencje podejmowane przez agencję lub środków pozostających do dyspozycji agencji oraz informacje na temat planu rozmieszczenia, w tym na temat obszaru działań, harmonogramów patroli oraz kodów komunikacyjnych;

- b) podwarstwa „operacje”, która zawiera informacje na temat wspólnych operacji, projektów pilotażowych lub szybkich interwencji koordynowanych przez agencję, w tym opis misji, lokalizacji, statusu, czasu trwania, informacji na temat zaangażowanych państw członkowskich i innych podmiotów, codziennych i cotygodniowych raportów sytuacyjnych, danych statystycznych oraz pakietów informacyjnych dla mediów;

- c) podwarstwa „informacje o środowisku”, która zawiera informacje na temat terenu i warunków pogodowych na granicach zewnętrznych.

6. Informacjom dotyczącym środków własnych objętych warstwą operacyjną europejskiego obrazu sytuacji nadaje się klauzulę tajności RESTREINT UE/EU RESTRICTED.

7. Warstwa analityczna europejskiego obrazu sytuacji ma taką samą strukturę, jak warstwa analityczna krajowego obrazu sytuacji określona w art. 9 ust. 7.

Artykuł 11

Wspólny przedgraniczny obraz sytuacji

1. Agencja tworzy i utrzymuje wspólny przedgraniczny obraz sytuacji, aby dostarczyć krajowym ośrodkom koordynacji skutecznych, dokładnych i aktualnych informacji i analiz dotyczących strefy przedgranicznej.

2. Wspólny przedgraniczny obraz sytuacji składa się z informacji pochodzących z następujących źródeł:

- a) krajowe ośrodki koordynacji, w tym informacje i sprawozdania przekazane przez oficerów łącznikowych państw członkowskich za pośrednictwem właściwych organów krajowych;

- b) delegatury i biura Unii;

- c) agencja, w tym informacje i sprawozdania przekazane przez jej oficerów łącznikowych;

- d) inne odpowiednie organy, biura i agencje Unii oraz organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 18;

e) organy państw trzecich, na podstawie umów dwu- lub wielostronnych lub w ramach sieci regionalnych, o których mowa w art. 20, za pośrednictwem krajowych ośrodków koordynacji;

f) inne źródła.

3. Wspólny przedgraniczny obraz sytuacji może zawierać informacje istotne dla ochrony granicy powietrznej oraz odpraw w przejściach granicznych na granicach zewnętrznych.

4. Warstwa zdarzeniowa, operacyjna i analityczna wspólnego przedgranicznego obrazu sytuacji ma taką samą strukturę jak warstwa europejskiego obrazu sytuacji, określone w art. 10.

5. Agencja przypisuje pojedynczy orientacyjny poziom ryzyka każdemu zdarzeniu objętemu warstwą zdarzeniową wspólnego przedgranicznego obrazu sytuacji na obszarze przedgranicznym. Agencja informuje krajowe ośrodki koordynacji o wszelkich zdarzeniach w strefie przedgranicznej.

Artykuł 12

Wspólne stosowanie narzędzi nadzoru

1. Agencja koordynuje wspólne stosowanie narzędzi nadzoru, aby zapewnić krajowym ośrodkom koordynacji i własnym strukturom informacje na temat ochrony granic zewnętrznych oraz strefy przedgranicznej w sposób regularny, rzetelny i efektywny pod względem kosztów.

2. Na wniosek krajowego ośrodka koordynacji agencja dostarcza informacji na temat granic zewnętrznych składającego wniosek państwa członkowskiego i na temat strefy przedgranicznej, które to informacje można uzyskać w ramach:

a) selektywnego monitorowania wyznaczonych portów i terenów nadbrzeżnych państw trzecich, które zostały wskazane na podstawie analizy ryzyka i informacji jako punkty przyjmowania na pokład lub punkt tranzytowy dla pojazdów lub statków morskich i innych jednostek wykorzystywanych do celów związanych z nielegalną imigracją lub przestępczością transgraniczną;

b) śledzenia na morzu pełnym statków morskich lub innych jednostek, co do których zachodzi podejrzenie lub zostało wskazane, że są wykorzystywane do celów związanych z nielegalną imigracją lub przestępczością transgraniczną;

c) monitorowania wyznaczonych stref na obszarach morskich w celu wykrywania, identyfikowania i śledzenia statków morskich i innych jednostek, wykorzystywanych lub co do których zachodzi podejrzenie, że są wykorzystywane do celów związanych z nielegalną imigracją lub przestępczością transgraniczną;

d) oceny oddziaływania na środowisko w odniesieniu do wyznaczonych stref na obszarach morskich oraz na lądowej granicy zewnętrznej, przeprowadzonej w celu zoptymalizowania działań w zakresie monitorowania i patrolowania;

e) selektywnego monitorowania wyznaczonych stref przedgranicznych przy granicach zewnętrznych, które zostały wskazane na podstawie analizy ryzyka i informacji jako potencjalne strefy wyjazdu lub tranzytu do celów nielegalnej imigracji lub przestępczości transgranicznej.

3. Agencja dostarcza informacje, o których mowa w ust. 1, poprzez połączenie i analizę danych, które mogą pochodzić z następujących systemów, czujników i platform:

a) systemy zgłaszania statków morskich zgodnie z określającymi je odpowiednimi podstawami prawnymi;

b) obraz satelitarny;

c) czujniki umieszczone na jakimkolwiek pojeździe, statku morskim lub innej jednostce.

4. Agencja może odrzucić wniosek złożony przez krajowy ośrodek koordynacji ze względów technicznych, finansowych lub operacyjnych. Agencja w stosownym czasie powiadamia krajowy ośrodek koordynacji o powodach takiego odrzucenia.

5. Agencja może z własnej inicjatywy korzystać z narzędzi nadzoru, o których mowa w ust. 2, w celu gromadzenia informacji istotnych w kontekście wspólnego przedgranicznego obrazu sytuacji.

Artykuł 13

Przetwarzanie danych osobowych

1. W przypadku gdy krajowy obraz sytuacji jest wykorzystywany do przetwarzania danych osobowych, dane te są przetwarzane zgodnie z dyrektywą 95/46/WE, decyzją ramową 2008/977/WSiSW oraz odpowiednimi przepisami krajowymi w zakresie ochrony danych.

2. Europejski obraz sytuacji i wspólny przedgraniczny obraz sytuacji mogą być wykorzystywane do przetwarzania danych osobowych jedynie w odniesieniu do numerów identyfikacyjnych statków morskich.

Te dane są przetwarzane zgodnie z art. 11ca rozporządzenia (WE) nr 2007/2004. Są one przetwarzane jedynie do celów wykrywania, identyfikowania i śledzenia statków morskich oraz do celów, o których mowa w art. 11c ust. 3 tego rozporządzenia. Są one automatycznie usuwane w terminie siedmiu dni od daty otrzymania ich przez agencję, lub – w przypadku gdy niezbędny jest dodatkowy czas na wysłanie statku morskiego – w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania stosownych danych przez agencję.

ROZDZIAŁ III

Zdolność reagowania

Artykuł 14

Wyznaczenie odcinków granicy zewnętrznej

Do celów niniejszego rozporządzenia każde państwo członkowskie dokonuje podziału swoich zewnętrznych granic lądowych i morskich na odcinki i powiadamia o tym agencję.

Artykuł 15

Przypisanie poziomów ryzyka odcinkom granicy zewnętrznej

1. Na podstawie przygotowanej przez siebie analizy ryzyka i w porozumieniu z danym państwem członkowskim agencja przypisuje następujące poziomy ryzyka każdemu odcinkowi zewnętrznych granic lądowych i morskich państw członkowskich lub zmienia te poziomy:

- a) niski poziom ryzyka w przypadku zdarzeń związanych z nielegalną imigracją lub przestępczością transgraniczną występujących na danym odcinku granicy, jeżeli te zdarzenia mają nieznaczny wpływ na bezpieczeństwo granic;
- b) średni poziom ryzyka w przypadku zdarzeń związanych z nielegalną imigracją lub przestępczością transgraniczną występujących na danym odcinku granicy, jeżeli te zdarzenia mają umiarkowany wpływ na bezpieczeństwo granic;
- c) wysoki poziom ryzyka w przypadku zdarzeń związanych z nielegalną imigracją lub przestępczością transgraniczną występujących na danym odcinku granicy, jeżeli te zdarzenia mają istotny wpływ na bezpieczeństwo granic.

2. Krajowy ośrodek koordynacji regularnie ocenia, czy konieczna jest zmiana poziomu ryzyka dowolnego z odcinków granicy, biorąc pod uwagę informacje zawarte w krajowym obrazie sytuacji.

3. Agencja przedstawia wizualizację poziomów ryzyka przypisanych granicom zewnętrznym w europejskim obrazie sytuacji.

Artykuł 16

Reakcja odpowiadająca poziomom ryzyka

1. Państwa członkowskie zapewniają w następujący sposób zgodność działań w zakresie ochrony prowadzonych na odcinkach granicy zewnętrznej z poziomami ryzyka przypisanymi tym odcinkom:

- a) jeżeli odcinkowi granicy zewnętrznej przypisano niski poziom ryzyka, krajowe organy odpowiedzialne za ochronę granic zewnętrznych organizują regularną ochronę na

podstawie analizy ryzyka i zapewniają obecność w obszarze granicznym wystarczającej liczby personelu i wystarczających zasobów w gotowości do prowadzenia działań w zakresie śledzenia, identyfikowania i przechwytywania;

- b) jeżeli odcinkowi granicy zewnętrznej przypisano średni poziom ryzyka, krajowe organy odpowiedzialne za ochronę granic zewnętrznych zapewniają – w uzupełnieniu środków przyjętych zgodnie z lit. a) – zastosowanie odpowiednich środków nadzoru na tym odcinku granicy. W przypadku zastosowania tych środków nadzoru powiadamia się o tym krajowy ośrodek koordynacji. Krajowy ośrodek koordynacji koordynuje wszelkie wsparcie zgodnie z art. 5 ust. 3;

- c) jeżeli odcinkowi granicy zewnętrznej przypisano wysoki poziom ryzyka, dane państwo członkowskie zapewnia – w uzupełnieniu środków przyjętych zgodnie z lit. b) – za pośrednictwem krajowego ośrodka koordynacji udzielenie niezbędnego wsparcia krajowym organom działającym na tym odcinku granicy oraz zastosowanie wzmocnionych środków ochrony. To państwo członkowskie może zwrócić się o wsparcie do agencji na warunkach określonych w rozporządzeniu (WE) nr 2007/2004 w odniesieniu do rozpoczęcia wspólnych operacji lub szybkich interwencji.

2. Krajowy ośrodek koordynacji regularnie informuje agencję o środkach zastosowanych na szczeblu krajowym zgodnie z ust. 1 lit. c).

3. Jeżeli średni lub wysoki poziom ryzyka przypisano odcinkowi granicy zewnętrznej przylegającemu do odcinka granicy innego państwa członkowskiego lub państwa objętego umowami lub sieciami regionalnymi, o których mowa w art. 19 i art. 20, krajowe ośrodki koordynacji kontaktują się z krajowym ośrodkiem koordynacji w sąsiadującym państwie członkowskim lub z właściwym organem sąsiadującego państwa i dążą do skoordynowania niezbędnych działań transgranicznych.

4. W przypadku gdy państwo członkowskie składa wniosek zgodnie z ust. 1 lit. c), agencja w odpowiedzi na ten wniosek może udzielić wsparcia temu państwu członkowskiemu w szczególności poprzez:

- a) zastosowanie preferencyjnego traktowania w odniesieniu do wspólnego stosowania narzędzi nadzoru;
- b) koordynowanie rozmieszczenia europejskich zespołów straży granicznej zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 2007/2004;
- c) zapewnienie rozmieszczenia wyposażenia technicznego pozostającego do dyspozycji agencji, zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 2007/2004;

d) koordynowanie wszelkiego dodatkowego wsparcia zaoferowanego przez inne państwa członkowskie.

5. Agencja wraz z danym państwem członkowskim ocenia w swoich produktach analizy ryzyka przypisanie poziomów ryzyka oraz odpowiednie środki zastosowane na szczeblu krajowym i unijnym.

TYTUŁ III

PRZEPISY SZCZEGÓLWE I KOŃCOWE

Artykuł 17

Przypisanie zadań innym organom w państwach członkowskich

1. Państwa członkowskie mogą powierzyć organom regionalnym, lokalnym, funkcyjnym lub innym, które mają możliwość podejmowania decyzji operacyjnych, zadanie zapewnienia znajomości sytuacji oraz zdolności reagowania w ramach odpowiednich obszarów ich kompetencji, w tym zadania i kompetencje, o których mowa w art. 5 ust. 3 lit. c), e) i f).

2. Decyzja państw członkowskich, o przydzieleniu zadań zgodnie z ust. 1, nie wpływa na możliwość prowadzenia przez krajowy ośrodek koordynacji współpracy i wymiany informacji z innymi krajowymi ośrodkami koordynacji i agencją.

3. W uprzednio zdefiniowanych przypadkach wskazanych na szczeblu krajowym krajowy ośrodek koordynacji może upoważnić organ, o którym mowa w ust. 1, do komunikowania się i wymiany informacji z regionalnymi organami lub krajowym ośrodkiem koordynacji innego państwa członkowskiego lub właściwymi organami państwa trzeciego, pod warunkiem że organ ten będzie regularnie informował swój krajowy ośrodek koordynacji o takim komunikowaniu się i wymianie informacji.

Artykuł 18

Współpraca agencji ze stronami trzecimi

1. Agencja wykorzystuje istniejące informacje, zdolności i systemy dostępne w ramach innych instytucji, organów, biur i agencji Unii oraz organizacji międzynarodowych, działając zgodnie z ich odpowiednimi ramami prawnymi.

2. Zgodnie z ust. 1 agencja współpracuje w szczególności z następującymi, instytucjami, organami, biurami i agencjami Unii oraz organizacjami międzynarodowymi:

a) Europejskim Urzędem Policji (Europol) w celu wymiany informacji na temat przestępczości transgranicznej, które mają zostać zawarte w europejskim obrazie sytuacji;

b) Centrum Satelitarnym Unii Europejskiej, Europejską Agencją Bezpieczeństwa Morskiego oraz Europejską Agencją Kontroli Rybołówstwa przy zapewnianiu wspólnego stosowania narzędzi nadzoru;

c) Komisją, Europejską Służbą Działań Zewnętrznych, organami, biurami i agencjami, w tym Europejskim Urzędem Wsparcia w dziedzinie Azylu, które mogą dostarczać agencji informacji istotnych dla utrzymania europejskiego obrazu sytuacji oraz przedgranicznego obrazu sytuacji;

d) organizacjami międzynarodowymi, które mogą dostarczać agencji informacji istotnych dla utrzymania europejskiego obrazu sytuacji oraz przedgranicznego obrazu sytuacji.

3. Zgodnie z ust. 1 agencja może współpracować z Morskim Centrum Analiz i Operacji ds. Zwalczania Narkotyków (MAOC-N) oraz Ośrodkiem Koordynacji Walki z Narkotykami na Morzu Śródziemnym (CeCLAD-M) w celu wymiany informacji na temat przestępczości transgranicznej, które mają zostać zawarte w europejskim obrazie sytuacji.

4. Wymiana informacji między agencją, organami, biurami i agencjami Unii oraz organizacjami międzynarodowymi, o których mowa w ust. 2 i 3, odbywa się za pośrednictwem sieci komunikacyjnej, o której mowa w art. 7, lub za pośrednictwem innych sieci komunikacyjnych spełniających kryteria dostępności, poufności i integralności.

5. Współpraca między agencją, organami, biurami i agencjami Unii oraz organizacjami międzynarodowymi, o których mowa w ust. 2 i ust. 3, jest regulowana jako część ustaleń roboczych dokonanych zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 2007/2004 i odpowiednią podstawą prawną działania danego organu, biura lub agencji Unii lub danej organizacji międzynarodowej. W odniesieniu do postępowania z informacjami niejawnymi porozumienia te zapewniają zgodność działania danego organu, biura lub, agencji Unii lub danej organizacji międzynarodowej z zasadami i standardami bezpieczeństwa odpowiadającymi zasadom i standardom stosowanym przez agencję.

6. Organy, biura i agencje Unii oraz organizacje międzynarodowe, o których mowa w ust. 2 i ust. 3, wykorzystują informacje uzyskane w kontekście EUROSUR-u jedynie w granicach własnych ram prawnych oraz z poszanowaniem praw podstawowych, w tym wymogów ochrony danych.

Artykuł 19

Współpraca z Irlandią i Zjednoczonym Królestwem

1. Do celów niniejszego rozporządzenia wymiana informacji i współpraca z Irlandią i Zjednoczonym Królestwem może się odbywać na podstawie dwu- lub wielostronnych umów odpowiednio między Irlandią lub Zjednoczonym Królestwem a co najmniej jednym sąsiadującym państwem członkowskim lub w ramach sieci regionalnych, których podstawą są te umowy. Krajowe ośrodki koordynacji w państwach członkowskich stanowią punkty kontaktowe służące wymianie informacji z odpowiednimi organami Irlandii i Zjednoczonego Królestwa w ramach EUROSUR-u. Po zawarciu umów notyfikuje się je Komisji.

2. Umowy, o których mowa w ust. 1, są ograniczone do wymiany poniższych informacji między krajowym ośrodkiem koordynacji jednego z państw członkowskich a odpowiednim organem Irlandii lub Zjednoczonego Królestwa:

- a) informacje zawarte w krajowym obrazie sytuacji jednego z państw członkowskich w zakresie, w jakim są przekazane agencji do celów europejskiego obrazu sytuacji oraz wspólnego przedgranicznego obrazu sytuacji;
- b) informacje zgromadzone przez Irlandię i Zjednoczone Królestwo, istotne do celów europejskiego obrazu sytuacji oraz wspólnego przedgranicznego obrazu sytuacji;
- c) informacje, o których mowa w art. 9 ust. 9.

3. Informacji przekazanych w kontekście EUROSUR-u przez agencję lub państwo członkowskie, które nie jest stroną umowy, o której mowa w ust. 1, nie można udostępniać Irlandii ani Zjednoczonemu Królestwu, bez wcześniejszej zgody agencji lub tego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie i agencja są zobowiązane zastosować się do odmowy przekazywania tych informacji Irlandii lub Zjednoczonemu Królestwu.

4. Dalsze przekazywanie lub inne udostępnianie informacji wymienianych zgodnie z przepisami niniejszego artykułu z państwami trzecimi lub innymi stronami trzecimi jest zabronione.

5. Umowy, o których mowa w ust. 1, zawierają postanowienia o kosztach finansowych wynikających z udziału Irlandii i Zjednoczonego Królestwa we wdrażaniu tych umów.

Artykuł 20

Współpraca z sąsiadującymi państwami trzecimi

1. Do celów niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie mogą wymieniać informacje i współpracować z co najmniej jednym zainteresowanym sąsiadującym państwem trzecim. Taka wymiana informacji i taka współpraca odbywa się na podstawie dwu- lub wielostronnych umów albo w ramach sieci regionalnych utworzonych na mocy tych umów. Krajowe

ośrodki koordynacji w państwach członkowskich stanowią punkt kontaktowy służący wymianie informacji z sąsiadującymi państwami trzecimi.

2. Przed zawarciem którejką z umów, o których mowa w ust. 1, dane państwa członkowskie notyfikują ją Komisji, która weryfikuje zgodność jej przepisów odnoszących się do EUROSUR-u z niniejszym rozporządzeniem. Po zawarciu umowy, dane państwa członkowskie notyfikują ją Komisji, która informuje o niej Parlament Europejski, Radę i agencję.

3. Umowy, o których mowa w ust. 1 muszą być zgodne z właściwym prawem Unii i prawem międzynarodowym w zakresie praw podstawowych i ochrony międzynarodowej, w tym z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej i Konwencją dotyczącą statusu uchodźców, w szczególności z zasadą non-refoulement.

4. Wszelka wymiana danych osobowych z państwami trzecimi w ramach EUROSUR-u jest ściśle ograniczona do tego, co konieczne do celów niniejszego rozporządzenia. Odbywa się ona zgodnie z dyrektywą 95/46/WE, decyzją ramową 2008/977/WSiSW oraz właściwymi przepisami krajowymi w zakresie ochrony danych.

5. Zabroniona jest wszelka wymiana informacji na podstawie ust. 1, w wyniku której państwo trzecie uzyskałoby informacje służące potencjalnie do zidentyfikowania osób lub grup osób, których wnioski o dostęp do ochrony międzynarodowej jest rozpatrywany lub które są poważnie zagrożone torturami, nieludzkim lub poniżającym traktowaniem lub karaniem lub jakimkolwiek innym działaniem naruszającym ich prawa podstawowe.

6. Wszelka wymiana informacji na podstawie ust. 1 musi być zgodna z warunkami określonymi w dwu- i wielostronnych umowach zawartych z sąsiadującymi państwami trzecimi.

7. Informacji przekazanych w kontekście EUROSUR-u przez agencję lub państwo członkowskie, które nie jest stroną umowy, o której mowa w ust. 1, nie można udostępniać państwu trzeciemu na mocy tej umowy, bez wcześniejszej zgody agencji lub tego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie i agencja są zobowiązane zastosować się do odmowy przekazywania tych informacji Irlandii lub Zjednoczonemu Królestwu. Państwa członkowskie i agencja są zobowiązane zastosować się do odmowy przekazywania tych informacji zainteresowanemu państwu trzeciemu.

8. Zabronione jest dalsze przekazywanie lub inne udostępnianie informacji wymienianych zgodnie z niniejszym artykułem z państwami trzecimi lub stronami trzecimi.

9. Wszelka wymiana informacji z państwami trzecimi uzyskanych dzięki wspólnemu stosowaniu narzędzi nadzoru podlega przepisom i zasadom mającym zastosowanie do tych narzędzi, a także odpowiednim przepisom dyrektywy 95/46/WE, rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji ramowej 2008/977/WSiSW.

Artykuł 21

Podręcznik

1. Komisja, w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, agencją i jakimkolwiek innym właściwym organem, biurem lub agencją Unii udostępnia praktyczny podręcznik wdrażania EUROSUR-u i zarządzania tym systemem („podręcznik”). Podręcznik zawiera wytyczne techniczne i operacyjne, zalecenia oraz najlepsze praktyki, także dotyczące współpracy z państwami trzecimi. Komisja przyjmuje podręcznik w formie zalecenia.

2. Po konsultacji z państwami członkowskimi i agencją Komisja może postanowić o częściowym utajnieniu podręcznika i nadaniu mu klauzuli tajności RESTREINT UE/EU RESTRICTED zgodnie z zasadami przedstawionymi w regulaminie wewnętrznym Komisji.

Artykuł 22

Monitorowanie i ocena

1. Do celów niniejszego rozporządzenia agencja i państwa członkowskie zapewniają stosowanie procedur monitorowania funkcjonowania EUROSUR-u pod względem technicznym i operacyjnym w kontekście celów dotyczących uzyskania odpowiedniej znajomości sytuacji oraz zdolności reagowania na granicach zewnętrznych oraz poszanowania praw podstawowych, w tym zasady non-refoulement.

2. Do dnia 1 grudnia 2015 r. agencja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat funkcjonowania EUROSUR-u, a następnie będzie przedstawiać takie sprawozdania co dwa lata.

3. Do dnia 1 grudnia 2016 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ogólną ewaluację EUROSUR-u, a następnie będzie przedstawiać takie ewaluacje co cztery lata. Taka ewaluacja zawiera ocenę wyników osiągniętych w odniesieniu do wyznaczonych celów, aktualność przesłanek, które doprowadziły do ustanowienia systemu, stosowanie niniejszego rozporządzenia w państwach członkowskich i przez agencję, zgodność z prawami podstawowymi oraz wpływ na te prawa. Zawiera ona również ocenę kosztów i korzyści. W razie konieczności ewaluacji towarzyszą odpowiednie wnioski dotyczące zmiany niniejszego rozporządzenia.

4. Państwa członkowskie przekazują agencji informacje niezbędne do sporządzenia projektu sprawozdania, o którym mowa w ust. 2.

Agencja przekazuje Komisji informacje niezbędne do opracowania ewaluacji, o której mowa w ust. 3.

Artykuł 23

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 2007/2004

W rozporządzeniu (WE) nr 2007/2004 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 ust. 1 lit. i) otrzymuje brzmienie:

„i) zapewnia niezbędną pomoc w opracowywaniu i działaniu europejskiego systemu nadzorowania granic, a w stosownych przypadkach, w opracowywaniu wspólnego środowiska wymiany informacji, w tym współdziałania systemów, w szczególności poprzez ustanowienie, utrzymywanie i koordynowanie ram EUROSUR-u zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1052/2013 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1052/2013 z dnia 22 października 2013 r. ustanawiające europejski system nadzorowania granic (EUROSUR) (Dz.U. L 295 z 6.11.2013, s. 11).”;

2) wprowadza się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 11ca

Przetwarzanie danych osobowych w ramach EUROSUR-u

Agencja może przetwarzać dane osobowe zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1052/2013, który to artykuł stosuje się zgodnie ze środkami, o których mowa w art. 11a niniejszego rozporządzenia. W szczególności przetwarzanie takich danych odbywa się z poszanowaniem zasad konieczności i proporcjonalności, a a dalsze przekazywanie lub inne udostępnianie takich danych osobowych przetwarzanych przez agencję państwom trzecim jest zabronione.”.

Artykuł 24

Wejście w życie i stosowanie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 2 grudnia 2013 r.

3. Bułgaria, Estonia, Grecja, Hiszpania, Francja, Chorwacja, Włochy, Cypr, Łotwa, Litwa, Węgry, Malta, Polska, Portugalia, Rumunia, Słowenia i Finlandia utworzą krajowe ośrodki koordynacji zgodnie z art. 5 od dnia 2 grudnia 2013 r.

Pozostałe państwa członkowskie utworzą krajowe ośrodki koordynacji zgodnie z art. 5 od dnia 1 grudnia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 22 października 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

V. LEŠKEVIČIUS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Przy ustanawianiu, stosowaniu i utrzymywaniu różnych elementów ram EUROSUR-u uwzględnia się następujące zasady:

- a) Zasada wspólnot interesów: krajowe ośrodki koordynacji i agencja tworzą określone wspólnoty interesów do celów wymiany informacji i prowadzenia współpracy w ramach EUROSUR-u. Wspólnoty interesów wykorzystuje się do organizowania różnych krajowych ośrodków koordynacji i agencji w celu wymiany informacji w imię wspólnych celów, wymogów i interesów;
 - b) Zasady spójnego zarządzania i korzystania z istniejących struktur: agencja zapewnia spójność między różnymi elementami ram EUROSUR, w tym dostarczając wytycznych i wsparcia krajowym ośrodkom koordynacji oraz promując interoperacyjność informacji i technologii. W miarę możliwości ramy EUROSUR-u wykorzystują istniejące systemy i zdolności, aby jak najlepiej wykorzystać środki z budżetu ogólnego Unii i aby unikać powielania działań. W tym kontekście EUROSUR ustanawia się przy zachowaniu pełnej zgodności z CISE, przyczyniając się tym samym do utworzenia skoordynowanego i racjonalnego pod względem kosztów podejścia do międzysektorowej wymiany informacji w Unii i czerpania z niego korzyści;
 - c) Zasady wymiany informacji i zabezpieczania informacji: uzyskane w ramach EUROSUR-u informacje są dostępne dla wszystkich krajowych ośrodków koordynacji i dla agencji, chyba że ustanowiono lub uzgodniono określone ograniczenia w tym zakresie. Krajowe ośrodki koordynacji zapewniają dostępność, poufność oraz integralność informacji wymienianych na szczeblu krajowym, europejskim i międzynarodowym. Agencja zapewnia dostępność, poufność oraz integralność informacji wymienianych na szczeblu europejskim i międzynarodowym.
 - d) Zasady ukierunkowania na usługi oraz normalizacji: różne aspekty zdolności EUROSUR-u wykorzystuje się z zastosowaniem podejścia ukierunkowanego na usługi. Agencja zapewnia oparcie ram EUROSUR-u w miarę możliwości na normach ustalonych na szczeblu międzynarodowym;
 - e) Zasada elastyczności: należy opracować strukturę organizacyjną, informacyjną i technologiczną, aby umożliwić zainteresowanym użytkownikom EUROSUR-u reagowanie na zmianę sytuacji w sposób elastyczny i ustrukturyzowany.
-

Oświadczenie Rady

EUROSUR przyczyni się do poprawy ochrony i ratowania życia migrantów. Rada przypomina, że poszukiwanie i ratownictwo na morzu należą do kompetencji państw członkowskich wykonywanych przez nie w ramach konwencji międzynarodowych.
